

Bukovské vrchy, Vihorlat

13. – 25. srpna 2002

úterý

V Budějicích jsou záplavy, já osobně se v šest ráno evakuuji se sbaleným bágem do práce. Něco kolem jedenácté voda začíná zaplavovat i parkoviště u naší budovy, takže jako jeden z mála lidiček, kteří se do práce dostali odvážíme služební auta někam do pryč, já konkrétně ke kolegovi bydlícího u nádraží. Další kolega jedoucí domů mne pak odváží do Trhových Svinů. Přebrod'uji se přes rozvodněnou říčku k modrému domečku, kde jsou děcka s Mufem v azylovém táboře. Odpoledne, po rozloučení a odvozu Loupežníka s Terčou, s Mufem odcházíme kolem půl druhé z Trhových Svinů pěšky na vlak do Borovan. Původní jistící vlak do Budějic nám ujel a to jsem ještě provokativně ukazoval na trať v dálce, že jede vlak ...a on pak skutečně jel. Vymýšlíme ještě další varianty vlaků a busů, i když už máme dopředu koupené jízdenky. Busy nejezdí vůbec, takže budeme muset doufat, že naše vlaky pojedou. Muf ještě shání telefon. Vlak do Budějic jede na čas a aj vlaky na Prahu zatím pořád jezdí. V 18:05 odjíždíme z Budějic rychlíkem na Prahu. V Praze díky záplavám nejdou koupit místenky ani lehátka, takže si poležíme někdy příště a zalézáme do nejbližšího volného kupéčka. Většinu cesty prospávám, jen v Pardubicích přistoupily dvě ukecaný slovenky a v Hranicích čekáme přes 2 hodiny, kde skrz to nějaký chlápek furt nadával.

středa

Do Medzilaborců přijíždíme se zpožděním kolem jedné, prší. Muf kvůli letence do Skotska shání internet, ale v místním jakoby info-centru jsme nepořídili. Fotím kostelík. V samošce na rohu kupujeme poživatiny a vyrážíme směrem na Palotu. Cestou, ještě v Medzilaborcích, k busové zastávce právě přijíždí autobus a jede do Paloty, takže jedem s ním. Autobus zajíždí do vesnice Kalinov, kde jsou k vidění různé válečné artefakty II. světový. Další tank je také v Palotě. Za Palotou u místního kostelíka svačíme. Počasí nám nepřeje ...mrňoulení střídavě přechází v déšť a naopak. Po pár kilometrech úzkou asfaltkou přicházíme k několika boudám s chatkami. Vypadá to na místní letní zábavový plac. I když je světlo a přes trochu váhání zalézáme pod střechu nejsušší boudy, kde se vybalujeme a kvůli závětrí jsme napnuli aj plachtu. Vegetíme si to ve spacákách a kde se vzalo tu se vzalo policejní auto. Přijelo k vedlejší chatce. Už jsem si připravil pas, ale pořád nikdo nepřicházel až nakonec auto odjelo. Asi si nás doopravdy nevšimli. Dospáváme cestu vlakem, do deště se nám moc stejně nechce, takže tu zůstaneme i přes noc. V noci se mi zdál sen, kde jsem lítal. A jak jsem tak v tom snu mával rukama několikrát jsem zavadil o plachtu nad náma, takže si Muf myslela, že pořád kontroluji jestli plachtou neteče voda ...a budou horší sny.

čtvrtek

Už neprší a plně prospaní vyrážíme do vlahého lesa východním směrem. Potkáváme cestu, po které se s nejistotou vezeme až k Lupkowskému tunelu v Lupkowském sedle, kam zrovna vyfuňoval nákladní vlak a i strojuvůdce nám zamával. Narazili jsme tu aj na stezku a kousek nad tunelem přicházíme na slovensko polskou hranici s červenou značkou. Cesta po hranicích ubíhá, čísla na udržovaných patnících pomalu klesají, u jednoho jsme posvačili, přeběhli vrcholky Szczolb, Koszarka, Hojdov, Hlboký vrch, nejvyšší kopec Laborecké vrchoviny Vysoký Grúň vysoký 904.9 metrů, Vrch nad Lazom, Gmyszów Wierch a za Radyšovou u patníku 1/56 jsme porubem sešplhali po bočním hřebínku do údolí pod kopcem Kyčera. Do údolí scházíme hlavně kvůli vodě a na mapě je tam zakresleno pár bud a šopa, které se na noc mohou šiknout. Hledáme ty boudy, ale nacházíme jen rozpadlou šopu. Nakonec stavíme přístřešek u lesa bokem od cesty. Na protější stráni padají

2. list

s rachotem staré buky ...to je šrumeč. A hned co jsme za soumraku pojedli zahнала nás bouřka pod plachtu, tááákže dobrou.

pátek

Balíme se a jdeme. Počasí je akorát. Kolem chaty přecházíme do druhého údolí stoupajícího zpátky na hraniční hřeben. Ještě scházím pro vodu k zařízlému potoku pod cestou, ale jako naschvál pak potůčky potkáváme ještě nesčetněkrát. Čím víc jsme v sedle tím víc je cesta bahnitější. Potkáváme tu poláckou rodinku scházející na slovenskou stranu a shánějící „sklep“, což jsme nakonec identifikovali jako obchod ...ještě se projdou. V sedle na hranici je pěší přechod od úzkokolejné železniční zastávky Balnica. Na zastávce jsme využili dřevěného stolku a posvačili jsme tu. Vracíme se na hranici a pokračujeme dál rozbahněnou hraniční cestičkou. Ještě nedaleko Balnici nad námi projel vláček s turisty. Přešli jsme Černiny a ve stoupání na kopec Strop nás přepadla přeháňka. Schovali jsme se proto pod mladé buky hned u cestičky. Projíždějící hraničář na speciálním vozítku u nás ještě zastavil a rozhlížel se, ale nevšiml si nás. Stopy po motorko-autíčku nás pak doprovázely hodně dlouho. Přetapkali jsme další hraniční vrcholky Šípkovou, Rypy, aby jsme pak za dalšího deště sešli do Ruského sedla. Prší a prší, Muf jde hned shánět do nejbližšího lesíka plac na spaní. Já se jdu kouknout dál ke studánce, kde objevuji útulnu s českýma študákama a prej se tam ještě vejdem. Vracím se pro Mufa, souhlasí. Na večeri vaříme mamaligu a před spaním vyslycháme odbornou přednáškou o virech a buňkách. S Mufem pak spíme nahoře pod střechou, kde v noci strašil plch.

sobota

Ráno dojídáme zbytek mamaligy. Loučíme se a odcházíme, u Ruského sedla mne dohání Kačka s mou zapomenutou bundou. Muf je divná a svádí to na přehršel energie ...kdo se v ní má vyznat. Nechávám to být a v těsném závěsu několika sta metrů si jdu za ní svým tempem. Ještě, že aspoň sem tam počká. Z Kruhliaku odbočujeme do Polska na vrcholek Jaslo, z kterého je sympatický výhled po okolí. Vracíme se na hranice a pokračujeme po nich, Muf je opět ve předu. Kdesi v Sedle pod Ďurkovcem tu oblétaují hraničáři s vrtulníkem. Na vrcholku Ďurkovce Muf čeká a takticky nadhazuje něco o jídle, je tu pěkně a větrno. O kus dál po hřebeni u Rabie Skály, kde je aj útulna chvíli při kochání se výhledem pokecávám s dvěma čechama. Do Sedla pod Čiert'ážou, kde jsme plánovali noc přicházíme díky Mufovej tempu celkem brzo. Místní útulna už je zabraná dvěma poláky, ale prý se tam taky vejdem. S polákama se celkem rychle dostáváme do komunikace o všem možným. Vaříme, teda Muf vaří a mne při míchání buzeruje, kotel rejže i pro oba poláky. Mezi tím tu projel hraničář na motorce, ale kupodivu nikoho nekontroloval. Prošli další dva kluci, kteří na noc zmizeli kdesi na polské straně. Před soumrakem přišli ještě dvě češky, které si postavili stan a po soukromém ohníčku šli hned spát. Na noc se s Mufem ukládáme venku do trávy nedaleko útulni, svítí hvězdičky je chladno. V noci jsem při zlým snu strašil jen já. A málem jsme při tom snu Mufa kopl. Ale než mne probudila stačil jsem řevem vystrašit okolní bydlící. Pjótr, jeden z poláků, po chvíli vylezl z útulni s baterkou a co že se to děje ...odpověděl jsem mu, že je to dobrý, že to byl jen špatný sen. Nevím jestli jsem do rána ještě usnul, ale ruce se mi klepali z toho snu či šoku ještě notnou chvíli ...musím konstatovat, že takovýhle škaredý sen jsem dlouho neměl.

neděle

Ráno jsme opět pojedli. Slečny ze stanu se přišli poptat jestli jsme toho medvěda nebo něco taky slyšeli ...takže už nejsem Peprník, ale medvěd. Při odchodu jsme se minuli s ochranářskou tlupou, od kterých jsme dostali kalendářiky s vizitkou.

Vyšplhali jsme se ze sedla, cestou nás potkala mohyla vojína a klesající čísla blížící se k jedničce nás přiváděla k trojmezí slovensko-polsko-ukrajinské hraniční hoře Kremenec. Na Kremenci bylo

3. list

celkem živo, plno poláků a další češi, s kterými jsme u místní boudy chvíli pokecali. Dál pokračujeme v průseku po slovensko-ukrajinské hranici vyznačenou známými ukrajinskými patníky z ukrajinsko-rumunských hranic. Hranice je v téhle části udělaná podle pravítka na šibrc přes hřebeny. Užíváme si aspoň jednoho sešupu do údolí Stučické říčky. Podle informací od potkaných Čechů víme, že zde kdysi za první republiky vedla úzkokolejka. Využíváme jí a od hranic se po ní vracíme na turistickou stezku vedoucí od Kremence. Pro Bedlu a pro sebe si bereme pár pražcových hřebů na památku. Po přeběhnutí dalšího hřebínku nahoru a dolů přicházíme do Nové Sedlice. Jdeme na pivo, aby jsme rozměnili drobáky do telefónu, ale s voláním do zahraničí jsme neuspěli. Chceme to zkusit ve vedlejší vesnici Zboj. Cestou stopujeme a zastavili nám známí ochranáři ze Sedla pod Čierťazou. Jedou až do Sniny, takže v mžiku padá původní plán a využíváme toho, tam se snad podaří najít telefon, kde se dá volat do zahraničí. Cestou se od ochranářů-trempů dovídáme různé místní příběhy o medvědech, převaděčích, všelike krajino popisné a historické informace. Stavíme aj na čurací pauzu nad nádrží Starina, zapadá slunko. Ve Snině jsme za soumraku, chlapíci nás zvou na pivo, ale snažíme se už jít po svých hledat tydlifén. Nevím co s nima Muf ještě probírala, ale z hospody odcházela se slzami a můj pokus o... prej je unavená ...nechávám to plavat a neřeším to. Na busovém nádraží jsme konečně našli telefon odkud se Muf dovolala do Skot a letenku už má prý zařízenou i její číslo zapsané ...koukal jsem jak se její nálada rázem proměnila k lepšímu ...aspoň, že tak. Domlouváme se, že půjdeme spát za město nejbližším směrem na jih k údolíčku potoka. Počítám s tím potokem a pro vodu do žádné hospody nejdu. Vypapřčáváme se tedy poloosvětlenými uličkami za město, Muf se vleče za mnou jako stín a snad i spí, nakonec chce spát hned na nejbližším příhodném místě. Nejsem proti, ale šťve mne ta voda a že nedojdeme k potoku mne mohlo napadnout hned, ale teď už se mi nechce vracet a někde žebrat o vodu ...žízeň zaháním vodou z kaluže, chutná tak nějak cementově, snad se z ní nepotentuju. Spíme nakonec na travnaté cestičce bokem od silnice u drátěného plotu jakési vodárny a nad námi drnčí dráty vysokého napětí. Něž jdu spát zkouším ještě fotit noční Sninu pod námi a na nedalekém políčku jsem ukořistil zelené fazole ...nejsou špatný.

pondělí

Probouzíme se do ranní rosy. Já jsem spal v pohodě a snad se mi ani nic divokého nezdálo, ale Muf si stěžuje, že se moc nevyspala. No ...aspoň viděla celý východ slunce. Sbalili jsme se a vyrazili zpátky do centra Sniny. Svítí slunko, autobus na Ubl'u nám jede až v 12:45, takže máme několik hodin čas se courat po městě. Muf mne každou chvíli napomíná, abych šel pomaleji, protože to blbě vypadá, když za mnou vlaje ...asi to fakt vypadá divně, ale kdo na to má pořád pamatovat. Po několika poptáních nalézáme i něco jako trh, centrum s pěší zónou a většími potravinami. Přehršle chutí co, že si to všechno dáme na jídlo končí u rohlíků s máslem se zákysem a zelenou brčolou. V nedaleké směnárně měním pár peněz a pomalu se můžeme vracet na busák. Cestou zaujal zvláštní pomník ruky držící věnec na vysokém podstavci ...vzít to z určitého pohledu bude to zajímavá fotka. Na busáku za ještě dlouhého čekání konzumujeme zmrzlinu z tureckého medu ...moc dobrá, kofolu a já zkouším závitky ze zelí, jen ty vysněné halušky nikde pořád nemají.

Ve tři čtvrtě na jednu konečně odjíždíme busem na Ubl'u, sedím na schůdkách u zadních dveří a čuším skrz okénko ven na ubíhající kopečkovatou krajinu. Bus to bere obklikou přes Kalnou Ráztoku a Ruskou Volovou, kde je také k vidění pár válečných artefaktů. V Ubl'e se Muf ptá řidiče jestli něco nejede dál na Podhorod'. Prej až za dlouho, takže jdeme stopovat a vypapřčáváme se hned za křižovatkou za mostem. První planý poplach byl s jakýmsi zájezdovým busem, který tady zastavil. Po další chvilce nás zkontrolovali hraničáři v gázu, ale nakonec jsme tam dlouho netrčeli a popojeli dodávkou do Ruských Hrabovců. Chlapík prý jede za chvíli dál, takže nás když tak vezme, ale sotva jsme vystoupili stávil nám ukrajinec opět s dodávkou a rovnou do našeho Podhorodě. V Podhorodi vystupujem a chvíli tu vegetíme před obchodem při zmrzlině s výhledem na kopeček se zříceninou Tibavského hrádku. V obchodě při kupování zmrzliny mi

4. list

ožratý típek nalepil na záda předvolební samolepku a pak nás vopruzoval v putice při pívu. Nakonec díky tomu vopruzovi z lokálu skoro utíkáme a raději si to šineme na zříceninu, kde potkáváme houbařícího dědu se psem ...pes nám pak skoro zůstal a po prohlídnutí a sváče na zřícenině při odchodu potkáváme zase jiného dědu s kozama. Kousek se vracíme do vesnice a po polňačkách si to míříme proteplenou křovinouloukou (zjistil jsem, že jeřáb brek je hloh jednosemenný) k lesu k našemu hřebenu. Máme tu trochu problémy s určením správných cest, ale hlavně že směr je dobrý. Nakonec kdesi v bukových lesích pod hřebenem Vavrovej scházíme pod cestu blíž k potoku, kde to pro dnešek ukončujem, je pohoda.

úterý

Ráno jsme se lesem vybabrali na hřeben, kde měla vést stezka. Tu jsme, ale potkali až kdesi u Vavrovej a stejně si to vede úplně jinak než je na mapě. A i ten stezkař se na ní vyřádl, různě ji naklikatil a protáhl houštinami. Odpoledne po prodírání se houštinami jsme se dostali do Strihovského sedla, kde jsme u boudy potkali bloudivší kolisty. Je tu krásná studánka, kterou Muf vyčistila a navrhuje udělat si tu pohodové odpoledne a třeba tu zůstat i na noc. Že si přepere hadry a tak ...nakonec s tím souhlasím, proč ne, není se kam hnát. Vymýšlím co budu dělat, myšlenka projít se pár kilometrů do údolí do vesnice Strihovec a koupit tam chleba postupně upadá stejně jako moje aktivita. Nakonec na Mufí návrh mučím její flétnu ...to je dobrá věc na rozptýlení depky, že jsem se zaktivnil a i canc jsem pak nahrubo dopsal. Pojedli jsme, stmívá se. Večer u ohně mne Muf dostala svými nepodstatnými připomínkami ohledně kouře, který jí čadí na rozvěšené prádélko ...takže jsem raději zalezl bez večerní melty do spacáku do boudy. Chvilku po mne se ke spaní na verandu natáhla i ona.

Kdysi v noci plaším bafnutím cosi šramotící. Z medvěda se vyklubali dva chlapíci s baterkami, kteří se hned omlouvali za vystrašení, že hledají svého kolegu a že za chvíli půjdou nazpátek ať se zase nelekne. Asi tak po půl hodině se tmou vraceli i se skupinkou lidiček s pytlíky v ruce. Znovu se ten jeden omlouval za vyrušení a že jsme nic neviděli ...jó v pohodě. Do rána jsme pak oba stejně spali na půl oka, ale pochopili jsme aspoň vtip napsaný na boudě „Zdravíme prevadzačov“.

středa

Ráno kolem nás jezdí lesáci a čučí na nás ...teda spíš na Mufovou. Dovařili jsme, pojedli a vydali se stoupáním na Fedkov vstříc novému prodírání se houštinami směrem na Nežabec. Stezka neklamala svým kličkováním a prodíráním se, ale sem tam v průseku byl aj výhled na protější hřeben. Po dlouhé cestě jsme konečně potkali turistickou ceduli s názvem Nežabec. Dali jsme tam sváču a vydali se k novému cíli Sninskému kameňu. Kde už je to turistický a cesty prochozený. Na Sninském Kameňu tu chvíli nahoře vegetíme, výhled stojí za to. Po značce pak přes sedlo Tri table scházíme k Morskému oku. Chvíli tu bendíme po kamenitém břehu, v zátočině se na sluníčku vyhřívají pstruzi.

Stoupáme zpátky do svahu po značce k Malému Morskému oku, není to daleko. Na přístupovém plácku u jezírka tu vrká milostný páreček. Při obcházení jezírka jsem se vytrestal dalším křovino kopřivovým hujerem jako bych ho neměl ještě dost. Z hujeru jsem se vyškrábal kdesi na další značce. Že Muf půjde napřed mne napadlo, nedal jsem o sobě vědět kam jdu, ale pro jistotu jsem se vrátil kouknout k jezírku. A opravdu už tam nebyla, dostihl jsem ji až někde v kopci pod Jedlinkou. Nahoře jsem si ještě vyběhl na Jedlinkovou skálu, ale výhled tu nebyl velký. Ted' už pokračujeme po červené, která by měla vést podle pár rad přes Vihorlat. Ale na nejbližší pasece pod Metrogonem je se značkami takej chaos, že raději půjdeme podle sebe sic nevíme, kde přesně jsme. Časem se potvrdila správnost cesty přes kopce Trstie a Malou Trstie a aj jakási turistická stezka nás doprovázela. Náš cíl studánku na východním úpatí Vihorlatu jsme trefili na první pokus. Zůstaneme tu přes noc, i když je tu celkem bordel ...lidi jsou prasata. Ustlali jsme si tedy kousek bokem, nadlábli jsme se a spokojeně usnuli pod širákem.

5. list

čtvrtek

Ráno jsme vyrazili vzhůru na Vihorlat. Kupodivu to nebylo ani velké stoupání a byli jsme tam celkem rychle. Na vrcholku s křížem jsme vystřídali skupinku kluků, kteří táhli přes vojenský prostor z druhé strany. Počasí nám přeje, je trochu pod mrakem a celkem viditelně, takže rozhled stojí za to. Na oprýskané cedulce jsme se tu dočetli o zákazu používání optických přístrojů. To jsme, ale už měli vojenský prostor pomocí dalekohledu zmapovaný doširoka a aj zákaz chození mimo značku jsme hnedle hodlali porušit. Z vrcholku Vihorlatu jsme si to stříhli rovnou na sever přes les do údolí Kamenice, kde měla vést cesta. Na tu jsme se vypapřili nedaleko rozbořené vodní elektrárničky, která k prošmejdní přímo lákala. Před další cestou jsme ti sbufli čokoládu a nacvičili schovávací manévry před vším vojenským ...pro teďka to bylo jen lesácké auto. Cesta hlubokým údolím po lesní asfaltce ubíhala rychle, minuli jsme pár skalek, pár boud, lom o těsně před vesnicí Kamienka vojenskou strážnicí. Koukali na nás trochu divně, ale asi už jsou zvyklí na touristy. V Kamience jsme zabrousili do prvního obchůdku na zmrzlinu, pivo, chleba a byli jsme tu i poctěni prvopočátečním zápisem do knihy kolemjdoucích a dostali za to marhulový perník, řam. Na další cestě jsem si hned za vesnicí u hřbitova musel vyklepat hřebíky v botách, už se s tím nedalo jít. Po prašné cestě lemovanou spoustou kytiček a se vzdalujícím se vrcholem Vihorlatu se dostáváme do další vesnice Ptičie. V obchůdku neodoláváme melounovi, sbufli jsme ho na přilehlých lavičkách za asistence loudícího ratlíka. Za další vesnicí Chlmec nám končí pohodová cesta, přes oranici a další neprostupný hujer se pomalu blížíme k zřícenině hradu Jaseňov, našemu dnešnímu cíli. Přes pár obklík, zkratok a kolem krásné chaloupky u potoka jsme se s večerem prokousali až na hrad. Jaseňov mne překvapil, jakož i spousta slovenských zřícenin, svou zachovalostí ...holt tu neměli husity. Se soumrakem jsme si prolezli zarostlý areál hradu a vybrali si tam příhodný plácek na oheň a spaní. Na jiném plácku před hlavní bránou s výhledem na světla Humenného a okolních vesniček se se stanem mezi tím ubytovali nějací kolisti. A o půlnoci má být Měsíc v úplňku, to bude v noci bubáků, raději nejít spát. Dneska, snad po první za vandr, mne Muf pouští k vaření a zašívá mi díru na krat'asech.

pátek

Ráno se svítáním Muf odchází a ani jsem jí nestačil říct, že v noci kolem nás běhali malí skřítki. Na doprovod jsem se nezmohl a myslím, že o něj ani nestála. A raději jsem si tedy ještě pár veršičků pospal. Pocit samoty na mne padl hned jak jsem se probral a únikem byla jediná cesta, jít a jít dál, padnout únavou. S balením jsem tedy neotálel a hned vyrazil na cestu, bylo by to jen horší. Na rozcestí, kde se moje a Mufí dosud společná stezka rozcházela, mne cink do očí na větvičce pověšený červený jeřabinový náhrdelník, který si Muf vyráběla. Nevím proč mi ho tam Muf nechala ...snad se jí nehodil na stopa, ale každopádně mi udělal takovou radost, musel jsem si do ranního ticha zakřičet, zatancovat si ...myslím že tenkrát jsem pochopil Nevrlýho hru na jitřní radost. Byl nový den!!! ...rosou jsem se pak brouzdal přes paseky pod Uliskou a Chlmem. V Porúbce jsem vypil flašu malinové sodovky, snad dobřejší jsem nepil a smál se hujeru cestou na Vinianský hrad. Bylo slunečné odpoledne, spousta lidí tedy vyrazila do lesů a i na Vinianském hradě to jen švitořilo a hulákalo, ale to mi radost nemohlo pokazit. Vyrazil jsem dál zkratkou přes šípkovotrnkový hujer směrem k Zemplínské Širavě, ale zkratka si mou cestu nasměrovala přes vesnici Vinné, takže jsem u hospody neodolal dát si zmrzlinu a jedno točené. Nekonečnou cestu na sluníčku po silnici do Michalovců jsem si zpříjemnil zastávkou na vyprání a vykoupání se ve vodách Zemplínské Širavy, místní rybáři mne asi moc při tom rádi neměli. V hlavě mi zrál plán na další cestu, mohl bych zkusit ještě dneska navštívit skanzen v Humenném a na další den cesty přes dvě zříceniny by se šikla mapa. Mapu jsem v Michalovcích sehnal v prvním knihkupectví, ale informaci o otvíracím, tedy spíše zavíracím čase skanzenu se mi nepodařilo zjistit ani v infocentru. Vlak z Michalovců na Humenné mi jel do deseti minut od příchodu na nádraží, aspoň že tak. V Humenném jsem mohl být tak kolem půl páté. Bohužel ke skanzenu jsem musel přejít celé město

6. list

a aj jsem trochu bloudil, takže jsem akorát zastihl vrátnou ze skanzenu na odchodu. Smůla, ale aspoň pár staveb bylo vidět hned od plotu, takže jsem zase o tolik nepřišel. Ted' už nikam nechvátám, v obchodě jsem nakoupil něco jídla, pojedl na lavičce na pěší zóně, zašel do internet kafe zjistit si vlaky domů, poslat pár pozdravů a mohl jsem vyrazit zpět na vlak do Brekova. V Brekově jsem za soumraku v zahrádce hospody vytáhl z chlapíků info o cestě na hrad a o místních jeskyních. Za tmy jsem se pak podle jejich rad vymotal mezi domky na stráň pod hradem, kde jsem to pro dnešek zapíchl. Výhled na kupici světél v dálce a pode mnou byl krásný, jen místní diskotéka, která snad začala až v deset mne svým rytmem moc netěšila.

sobota

Ráno mne probudil procházející houbař, ležel jsem skoro na cestičce. Při dalším kolemjdoucím člověku jsem se raději sbalil a vyrazil nahoru na hrad a jeskyni. Hrad tyčící se na strmém kopci, jako z obrázku od Lady jsem přehlédnout nemohl. Hradem jsem proběhl, vyfotil a vydal se hledat jeskyni Vel'ká Artajáma. Bohužel po dvou hodinách běhání v křovinách po kopci a přes veškeré informace jsem hledání vzdal ...a prej je stejně ke vstupu do jeskyně potřeba lana, které nemám, tak na to kašlu. Vyrazil jsem tedy dál na vesnici Hudcovce, přešel cikánskou část Brekova a přes louku, les a další neskutečně hujerovitou louku, kde mne proklelo tisíce pavouků, kterým jsem zničil natažené pavučiny, jsem v tomto vedru s radostí uvítal Hudcovské občerstvovadlo. Ve vedlejším obchůdku jsem si koupil pár rohlíků a olivový salám na oběd. Při téhle baště na zastávce busu se ke mne přichomítla starší drobounká paní a začali mi vyprávět o bohu. Nebyla od johovistů, byla upřímná, nevnucovala mi svůj názor a neschovávala se za fráze. Bylo příjemné si s ní povídat, hodně mi připomínala sestru mé babičky. Rozdělil jsem se s ní o pár zbylých bonbónů a ona mi na oplátku věnovala malý přívěšek panenky Marie ...na tuhle paní věřím nezapomenu.

Pln zvláštního pocitu jsem vyrazil po nekonečné silniční rovině do další vesnice Tovarné, kde jsem si v občerstvovadle dal kofolu. Odtud po silnici už rovnou k zřícenině hradu Čičava, která už z dálky čněla na vyvýšeném kopci nad řekou Ondavou. Opět se jednalo o zachovalou velkou zříceninu, prošmejdil jsem jí a chtěl se vydat dál po stezce vedoucí přes les v protějším kopci. Ale stezka tu byla nějak zmateně vedená, nebo aspoň já jsem byl z ní zmatený, každopádně jsem se dostal do vesnice Podčičva a už se mi nechtělo vracet, takže jsem kapku přerovnal další zkratku do Vranova a vyrazil po silnici. Ve vesnici Sedlinská akorát přijížděl bus k zastávce, kterou jsem zrovna míjel a jel do Vranova. Moc dlouho jsem v tomhle vedru nerozmýšlel a využil jsem ho, cesta po silnici mne až tak nelákala. Vlakové nádraží ve Vranově bylo kousek od busáku, koupil jsem si lístek do Kysak a za chvíli jsem odjížděl vlakem do Prešova. V Prešově jsem delší dobu na přestup využil k pořádnému dlabanci a sháněním směnárny, protože mi na lístek do Čech chyběli asi dvě stovky. Chybějící slovenské koruny na jízdenku jsem v kapku nevýhodném kurzu vyměnil až v nádražním bufetu v Kysaku. Díky tomu, že jsem v Kysaku dřív mi jede za chvíli vlak Cassovia, ale stejně budu muset kdesi čekat na ten další vlak. Jedu tedy nakonec Cassoviou do Ostravy a tam budu muset počkat na vlak do Buděj. Aspoň jsem tak zhlídl a nalákal se na další kopečky, kterými vlak frčel, zapadající slunko stálo za to. Kolem Tater jsme už projížděli v matném světle soumraku a nad Fatrou už byla černočerná tma. V Ostravě jsem si pár hodin čekání zkrátil čtením novin o povodních, jak že to vlastně dopadlo a jestli má cenu se vůbec vracet do Buděj. Ale i to čekání uběhlo a aj další cesta vlakem uběhla jako voda a chtě nechtě musel jsem se vrátit domů do běžícího žití.

...tot' vše z tohohle vandrování

sepsáno Peprníkem z cancových poznámek